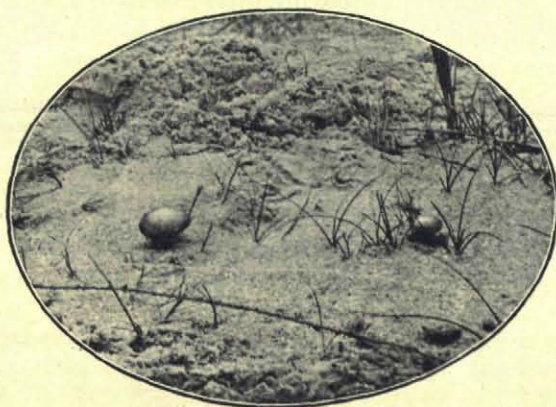

een meer gelijkmatige, geelwitte tot grijze kleur en verschilt microscopisch door kleinere sporen etc. en wordt bij coniferen aangetroffen.

Deze laatste gegevens ontleen ik aan de mij welwillend verstrekte inlichtingen van den heer Schweers, waarvoor hier nog mijn oprechte dank.

Inocybe ammophila Atk. (*I. serotina* Peck).
Bergen, Herfst 1930. Foto Ir. SCHWEERS.

Ook de bij dit artikel gevoegde foto's van de zwammen op hunne groeiplaats dank ik aan den fortuinlijken vinder.

Het leek me wel de moeite waard van deze eerste Europeesche vindplaats melding te maken.

A. JOMAN.

HET ZEBRASPINNETJE.

(*Salticus scenicus*.)

DEZEN zomer stond ik eens voor mijn huis bij den bloeienden wingerd, om te genieten van den nimmer genoeg te loven geur. Opeens ritselt en flitst het en daar hangt een klein bont spinnetje te wiebelen aan een draad, die vast gehecht is aan een wingerdblاد. Na eenige oogenblikken klautert hij doodkalm achterwaarts omhoog en gaat dan rondloopen over de wingerd. Soms laat hij zich aan zijn zijden draadje neer van blad op blad en telkens verankert hij zich opnieuw. Eindelijk komt hij terecht dicht bij een vlieg, die zich zit te zonnen. Een sprong, en hij heeft de vlieg te pakken bij een poot. Samen rollen zij van het blad af, maar dat hindert niet, want de spin was weer verankerd. Weer klautert hij naar zijn

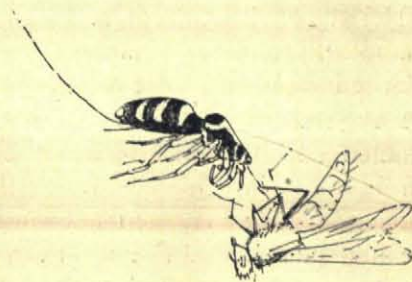

Fig. 1. Het Zebraspinnetje en zijn prooi.

steunpunt, slaat zijn forsche gifmessen in het lichaam van zijn prooi en begint zijn maaltijd. Dan neem ik hem voor een uurtje mee naar mijn studeerkamer om hem te teekenen.

De naam Zebraspin is goed gekozen, want op het zwarte lichaam komt de spierwitte en heel lichtbruine teekening duidelijk uit. Men zou denken, dat een jachtspin liever schuilkleuren moest hebben. Ja, voor ons, die het weten is die Zebraspin altijd gemakkelijk en spoedig te zien, maar wat ziet de vlieg? Heel weinig, misschien alleen de lichte plekken en streepen, die in het geheel geen indruk geven van eenig dier. Deze overwegingen lijken tamelijk ijdel, maar we mogen er toch wel eens over nadenken. Ik heb nog al dikwijls gezien hoe vliegen gevangen werden door wespen, graafwespen, spinnen, roofvliegen, andere vliegen en dan altijd den indruk gekregen, dat ze niet bijzonder goed uitkijken.

Dat kan, dunkt mij, onze Zebraspin beter. In den regel hebben de spinnen acht oogen en die zijn bij verschillende spinnensoorten heel verschillend gegroepeerd. Bij onze Zebraspin zitten ze al heel merkwaardig; hij heeft er n.l. vier voor op zijn kop en vier op zijn rug. Onder die vier voorhoofdsoogen zijn er twee buitengewoon groot en uitpuilend en dat geeft aan het gezicht een bijzonder wakkere en wreede uitdrukking. De twee buitenste oogen zijn kleiner en de vier rugge-oogen nog kleiner.

Wanneer men eenmaal weet dat die Zebraspin bestaat, krijgt men er genoeg van te zien op schuttingen en op muren en bladeren. Als een Alpinist op een gevaarlijke helling, doen zij geen stap zonder zich vooraf te verankeren. Op een dicht bevolkten, zonnigen muur hebt ge altijd wel kans om ze hun prooi te zien bespringen. Soms mist de spin zijn doel, maar in vier van de vijf gevallen is het wel raak.

JAC. P. THUISSE.

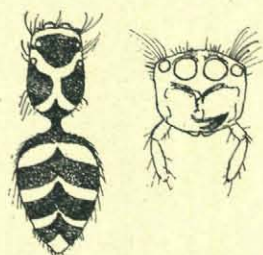

Fig. 2 De Zebrateekening op den rug van de spin en het aangezicht met de groote bolle oogen.

HET ZANGORGAAN BIJ DE VOGELS.

HET geluid der vogels ontstaat niet, zooals bij den mensch, in het bovenste deel der luchtpijp, welke aldaar tot den zoogenaamden keelkop of het strottenhoofd is omgebouwd, maar op eene lagere plaats n.l. daar, waar de luchtpijp zich vertakt in de beide bronchiën. Bij den vogel bevindt zich aan het begin der luchtpijp het bovenste strottenhoofd (larynx superior), dat slechts bij de ademhaling dienst doet, terwijl de drie tot zes laatste luchtpijpringen vergroeid zijn tot eene kraakbeenige of beenige trommel, de zoogenaamde larynx inferior of Syrinx, die uitsluitend voor den zang gebruikt wordt. De vorm en de werking der Syrinx variëeren beide in hooge mate. Bij de echte zangvogels is de Syrinx, met de aan haar bevestigde zangspierengroep, het meest volmaakt.

De luchtpijp bestaat uit een aantal kraakbeenringen, die door middel van vliezen aan elkaar verbonden zijn. Ter plaatse waar de luchtpijp zich gaat splitsen in de beide hoofdbronchiën kan men aan de drie eerste bronchiaalringen eenige bijzonderheden opmerken. Deze ringen, welke syrincheale bronchiaalringen genoemd worden, zijn langer, breeder,